

Kosztolányi Dezs?: Karácsonyi ének

2019 december 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Járok a karácsonyi világban, és úgy érzem, minden léptemmel tisztább és igazabb leszek. Valami csendesség van ma a világban, kenetteljes, mély komolyság és bibliai egyszer?ség, s láthatom azt, amit köznapokon oly sokszor keresek és sohasem találok: az életet.

Járok a karácsonyi világban, és úgy érzem, minden léptemmel tisztább és igazabb leszek. Valami csendesség van ma a világban, kenetteljes, mély komolyság és bibliai egyszer?ség, s láthatom azt, amit köznapokon oly sokszor keresek és sohasem találok: az életet. Ma beszélhetek az embertársaimmal, s ha jó vagyok hozzájuk, talán meg is hallgatják bánatomat és örömömet, mert ma mindnyájan megváltoztunk. A hitetlenb?l hív?, a keményszív?b?l nyájas, az ostobából bölcs lett. A felszabadulás pillanatában fáradt izmaink kellemes bizsergése közt nézünk a titokzatos élet mélyére, s még a kiábrándult is megtanul könnyezni, még az élcel?d? is költ? lesz. A szobák illatos félhomályában roskadó gallyakkal áll a karácsonyfa, s ezüst tükörb?l nézdegéli magát titokzatosan suhogva, s ringatja kevély derekát, mint egy rátarti n?.

A vén tálak kikerülnek a záros fiókokból, s a hasas üvegek telhetetlen öble megtelik fekete-vörös és topáz-sárga borral. Este a kisgyerekek dobogó szívvel szorítják fülüket az ablakokhoz, s tisztán hallják a nagy, fehér angyalok szárnyának suhogását. Egy pillanat múlva el?ttük áll az égb?l hozott fa gyémántos csillámával, üveg-jégcsapjaival, színes gyertyáival, s az ártatlanok még látják a feny?gallyakon a zúzmara ezüst porát, mely a sötét éjszakában reáhullongott.

Ó, ne higgyétek, hogy ezt a ragyogó örömet csak mi adtuk nekik! Állítsatok elénk ily fát, s sötét szemekkel állunk a sziporkázó fényáradatban, csalódottan, kiábrándultan és elfásulva! Mert a mi dióink régen megkoptak, s a mi aranyunk megfakult. A nagy bölcsesség és tudás minden aranylomra ráöntötte maró savát, s kielégítette kíváncsiságunkat, megtudtuk, hogy e káprázatos ragyogás mer? hazugság, s a szén, a salak, a roncs a való. A gyermekek azonban még tudatlanok, legalább így nevezzük ?ket mi, tudók. Hisznek a fénynek, amely az égb?l jött. Mi már nem.

De gondoljuk csak el, mily harmónia, mily gondolat és érzelemegység kell ahhoz, hogy minden kétség megoldását oly röviden intézzük el, mint ?k, s nyomban másképpen beszélünk. Mily tisztán áll el?ttük minden dolog, mily másvilági világításban! Mi rátaláltunk a fogalmakra, ismerjük a tárgyakat a legtávolabbi vonatkozásokban, talányokat fejtünk és könyveket írunk, de ?k, igen, csak ?k az igazi költ?k! Milyen hazug minden költemény, még a leg?szintébb is, ahhoz mérve, amit egy gyermek érez. Minden dolog alatt csodát sejt. Reggel nézi, mint kel fel a nap misztikusan, rózsás arany párázatban, látja az égboltot, s azt hiszi, bel?l nem üres. Mondhatatlan érzelmekkel

merül bele a körülötte lev? világ szemléletébe, s szilárdítja az összeköt? kapcsokat közte és maga közt, költeményeket alkot, de nem tudja leírni, sem kikiáltani, mert még nem beszél a mi nyelvünkön. Kés?bb, mikorra megtanul, nagyon is bölcs lesz ahhoz, hogy költ? lehessen.

Ha sohasem éreztük a tudomány cs?djét, ily napokon, mikor az egész emberiség összeforr, mint egy érz? család, meg kell éreznünk, hogy a hideg kétszerkett? nem töltheti be életünket: az ember bölcseje és koporsója közti arasz egyenl?séggel és hipotézisekkel, tudományos találgatásokkal és sejtelmekkel szebbé nem tehet?, ma válik el?ttünk bizonyossá. (…)

Ma újra hív? vagyok. Az éjszakában titkos suhogást hallok, s látom magam el?tt a rongyos viskót, hol egy sugárzó arany csillag világol. Benn a barmok között fekszik az isteni fiú.

Az egész világon ünnep van ma. A kékes, éjszakai derengésben kigyúlnak a templom ablakai, s vörösen, sárgán sugárzanak ki a sötétbe. A szalmát elhintik a szobákban. Éjfélkor az oktalan barmok megszólalnak s az istállók homályos odvában jósolnak. A gerendákon surranva gördül el az égi követ arany szekere.

Ó, mennyi titok, mennyi szépség!

Boldog, aki hinni tud mindebben! És én hiszek, mert ma újra hív? lettem. Hív? vagyok. Hogy is ne hinnék neked, te hallgatag kedvesem, fehér arcú arám, ó, Költészet!

Bácskai Hírlap, 1904. december 23.

Ajánló